

ního jednání převalovati na žalovanou firmu, jak již správně uvedl odvolací soud. Jest zde tudíž příčinná spojitost mezi škodou žalované a protismluvním jednáním žalobkyně. Rovněž není kupitelka povinna prokazovati, že měla potřebu se krýti, že měla možnost vyrobené zboží v plné ceně prodati, stačí, že zboží, jež vyrobiti zamýšlela, jest prodatelným, neboť může příležitost k prodeji zboží čekati každým okamžikem a nemusí žalobkyni dokazovati zájem na opatření si zboží krycí koupi.

Čís. 8999.

Při nabytí dědictvím neplatí zásada § 1500 obč. zák. o nabytí v důvěře ve veřejné knihy.

(Rozh. ze dne 29. května 1929, Rv I 1617/28.)

Žaloba o zaplacení peněžitě pohledávky byla zamítnuta oběma nižšími soudy v podstatě proto, že žalobcův předchůdce Alfred W. neměl již nároku na zaplacení pohledávky, poněvadž byla zaplacená zůstavitelce Anně W-ové, jejímž dědicem byl Alfred W.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolatel, prováděje dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., shledává nesprávné právní posouzení věci v tom, že odvolací soud nevyslovil, že Alfréd W. nabyl pohledávky své zesnulé manželky Anny W-ové bez ohledu na to, zda věděl, že jest zaplacená, protože byla na něho na dědice knihovně převedena pravoplatným usnesením okresního soudu ze dne 7. dubna 1926, proti němuž žalovaný nepodal recurs. Ale usnesení knihovního soudu nezjednálo mu více práv než měla zůstavitelka. Byla-li na něho jako na dědice knihovně převedena zůstavitelčina pohledávka, které již nebylo, protože byla zaplacená, může mu dlužník toto zaplacení namítnouti. Pro nabytí dědictví neplatí zásada § 1500 obč. zák. o nabytí následkem důvěry v knihu veřejnou. Zásada ta platí jen pro nabytí práv jednáním mezi živými singulární sukcessí. Účelem ústavu ochrany důvěry ve veřejnou knihu jest, by byl chráněn ten, kdo věře v knihovní stav, v důvěře v něj učiní právní jednání s někým, by nebyl zkrácen a nebyl zklamán následkem nesprávnosti knihovního vkladu ve své důvěře. Pro nabytí při dědické posloupnosti účel zákona nedopadá. Dědic nenabývá zůstavitelových práv, jednáje v důvěře v knihu veřejnou, nečiní nabývací právní jednání s někým na základě této důvěry a nabytí neuskutečňuje se knihovním převodem a singulární sukcessí, jak předpokládá § 1500 obč. zák., nýbrž již odevzdáním pozůstalosti (§§ 819, 797 a 547 obč. zák.). Srov. Randa, Vlastnictví § 33, Unger II. 435, rozh. čís. 2904, 1779, 843 Gl. Ung.).